

הלכות טמאת מת פרק יא

א. ארץ העמים בתחלה גזרו על גושה בלבד, כבית הפרס, ולא היו מטמאים אלא המהלך בה, או נוגע או נושא מעפרה. חזרו וגזרו על אוירה שיטמא, ואף על פי שלא נגע ולא נשא, אלא פיון שהכניס ראשו ורבו לאויר ארץ העמים, נטמא; וכן כלי חרס שהכניס אוירו לארץ העמים, ושאר כלים שהכניס רבם לאויר ארץ העמים נטמאו.

ב. טמאת אויר ארץ העמים לא עשו אותה כטמאת עפרה, אלא קלה היא ממנה: שעל טמאת עפרה, שורפין תרומה וקדשים; והמטמא בגושה טמא טמאת שבעה, וצריך הזיה שלישי ושביעי. אבל המטמא באוירה, אינו צריך הזיה שלישי ושביעי, אלא טבילה, והערב שמש; וכן תרומה וקדשים שננטמאו מחמת אוירה תולין, לא אוכלין ולא שורפין.

ג. עפר ארץ העמים ועפר בית הפרס מטמאין במגע ובמשא, כמו שבארנו. וכמה שעורן כחותם המרצופין, והוא כפיקה גדולה שלסקאין.

ד. עפר בית הפרס ועפר חוצה לארץ שבאו בירק אם יש במקום אחד כחותם המרצופין, מטמא; ואם לאו, אינו מצטרף: שלא גזרו אלא על גוש כבריתו. מעשה שהיו אגרות באות מחוצה לארץ לבני כוהנים גדולים, והיו בהן כסאה וכסאתים חותמות; ולא חשו להן משום טמאה, לפי שלא היה בחותם מהן כחותם המרצופין.

ה. המביא תנורים וספלין וכלי חרס מחוצה לארץ עד שלא הסקו, טמאים משום ארץ העמים; משהסקו, טמאים משום כלי חרס שננטמא בארץ העמים, שאינו מטמא אדם וכלים, כמו שבארנו.

ו. המהלך בארץ העמים, בהרים ובסלעים טמא טמאת שבעה; בים ובמקום שהים עולה בזעפו טהור משום נוגע בארץ העמים, וטמא משום אוירה. הנכנס לארץ העמים בשדה תבה ומגדל הפורחין באויר טמא, שאהל זרוק אינו קרוי אהל.

ז. סוריה עפרה, טמא כחוצה לארץ; ואוירה טהור, לא גזרו על אוירה. לפיכך אם היתה סמוכה לארץ ישראל שפה בשפה, ולא היה מפסיק ביניהן, לא ארץ העמים, ולא בית הקברות, ולא בית הפרס הרי זה יכול להכניס לה בטהרה, בשדה תבה ומגדל: והוא, שלא יגע בגושה. וכן ארץ העמים הסמוכה לארץ ישראל, ואין ביניהן מקום טמא הרי זו נבדקת, וטהורה.

ח. מקום ששכנו בו גויים בארץ ישראל הרי זה מטמא בארץ העמים עד שיבדק, שמו קברו בו נפלים. ותרומה וקדשים שננטמאו מחמת מדור העמים תולין, לא אוכלין ולא שורפין. וכמה ישהו במקום, ויהיה צריך בדיקה ארבעים יום, כדי שתתעבר אשה ותפיל נפל שמטמא.

ט. אפלו איש שאין עמו אשה אם שהה ארבעים יום, מדורו טמא עד שיבדק: גזרה, משום מדור שתהיה בו אשה. אפלו עבד, או אשה, או סריס, או קטן בן תשע שנים ויום אחד עושה מדור העמים.

י. מדור גויים שהיה בו עבד מישראל, או אשה, או קטן בן

תשע, משמרין אותן שלא יקברו שם נפל אינו צריך בדיקה.
ואת מה הן בודקין את הביבין העמוקים, ואת המים הסרוחין;
וכל מקום שהחזיר והחלדה יכולין להוליך משם הנפל אינו
צריך בדיקה, מפני שהן גוררין אותן משם. מדור העמים
שחרב, הרי הוא בטמאתו עד שיבדק.

יא. האצטוניות, אין בהן משום מדור גויים, לפי שהיא גלויה,
ואין בה מקום להטמין הנפלים. ועשרה מקומות, אין בהם
משום מדור גויים לפי שאין דירתן קבועה, לא גזרו עליהן
טמאה.

יב. ואלו הן העשרה מקומות אהלי הערביים, והספות,
והצריפין, והברגנין, ותקרה שעל גבי העמודים ואין לה דפנות
והן בתי הקיץ, ובית שער, ואוירה שלחצר, והמרחץ, ומקום
שעושין בו החצים וכלי המלחמה, ומקום הלגיונות.

יג. החנות אין בה משום מדור גויים, אלא אם כן היה דר
בתוכה. חצר שהיא טמאה משום מדור העמים, הרי בית שער
שלה ואוירה טמאין כמוה. ואין מדור העמים ולא בית הפרס,
בחוצה לארץ.

יד. עירות המבלעות בארץ ישראל כגון סיסית וחברותיה,
אשקלון וחברותיה אף על פי שפטורות מן המעשרות ומן
השביעית, אין בהן משום ארץ העמים. וחזקת דרכים שלעולי
בבל טהורות, אף על פי שהן מבלעות בארץ העמים.